

NEXHAT HAKIU

BIBLIOTEKA
SHTETIT

81H-1

H 20

POEZI

**NJË LULE
NBOJKA**

8/4-1
H20

NEXHAT HAKIU

NJË LULE MBOLLA

vjersha

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

R R E Z È L L I M E . . .

Dritëzat natën sa shum' i dua,
ato që dora ndëz n'errësirë,
hëna dhe yjet më ndrijnë mua,
po nuk më falin asnjë dëshirë. . .

E dua flakën, por atë flakë
që xixat shkrep përmbi oxhak,
atë që ndrin, lëvrin, luhat,
vërvit shtëllungat përdit' e natë.

Dritëzat rrugës sa më pëlqejnë,
kur natën vonë ato shkëlqejnë,
së njëra-tjetrën po shoqërojnë
dhe presin turnet që t'i ndriçojnë.

Feneri n' arë sa më pëlqen,
kur hije njerzish po më rrëfen
n'ato tarracat, ku po më ndrin,
e s'shuhet dot as me stuhinë.

Por edhe flakën atje në stan,
që ndonse larg po rrezëllin,
sa më pëlqen ta shoh më pranë,
kur afër vathës ndrin bagëtinë.

I dua xixat, që përmbi strall
shkrep këmba e rojes në terr të zi,
kur sy-shqiponjë, plot zulm' e mall,
zemër-debojë, vrren në kufi.

Fishekëzjarret më ngazëllojnë
si lule-xixash në qiell ndriçojnë,
një botë tjetër po më rrëfejnë:
heronjt' e luftës kur përkujtojnë.

E dua dritën që po ndriçon
në çdo tunel, në çdo aksion,
po më e bukur se çfardo dritë:
ngjan nata e jonë që shkrep në ditë...

RAPSODI SHQIPTARE

*«Dy-treqind krena u prenë,
kapedana mbenë shtatë,
gur e dru u lanë me gjak...»*

I

Male, varganë malesh, me thepa, çuka-bigë
ku dhia kacavjerret, mullagën të kafshojë,
te ju tufani ndalet, ju jeni posi digë
e nuk e lini erën që fushat t'i rrafshojë!

Te ju më qepen sytë, në kreshtat maja-thinjur,
me diell e me borë përherë të panginjur,
në rrëzat e stërlashta, me ngjarje, mrekuillira,
ku hidhnin valle «zanat» e brishta dhe të dlira,

Dikur ju keni patur «dragonj» e «shtojzavalle»,
armiqtë nuk ju shkelën, veç sutat e thëllëzat,

te ju topuzi hidhesh e dridhesh si në valle,
rapsodët thurën këngët, legjendat edhe gjëzat! . . .

II

Male, varganë malesh, me thepa, çuka-bigë,
mburoj' e çerdhe shqipesh, gjithmonë ju krenarë,
me lisat tuaj shqipot ndërtuan djep e vig,
i lanë gufat, shpellat, kasollet ngritën n'arë.

Ata nëpër lugina çdo pllajë tok lëruan,
me lak e me shigjetë për gjah i shkelën pyjet,
kopshtijet dhe oborret me gardhe i rrethuan,
betoheshin për bukën, për diellin dhe për yjet.

Pastaj kështjella ngritën, përreth me hone, shpella
dhe kulla me frengji ndërtuan prej graniti,
ku çdo armik u step, se ushta e goditi
e dënk me krer' u mbushën rrëpirat më të thella.

III

Me gërxhe, xhunga, shpella, me zgavra thyer-grryer
nga shekujt me stuhi, o male, ju kam parë,

mbi supet mbani kohën që lar' ju ka dhe lyer,
ja pse ju paska hije të jeni kaq krenarë.

Ish krenaria juaj që shqipen nuk e la
ta ngrente gjetskë çerdhen, me bijt' e arratisur,
megjithse Arbëria me gjak e vrer u la,
te ju kish mbetur zulma, me trimëri stolisur.

Po shpata e Skënderit Torviollit ngadhënoi,
e preu gjysmë-hënë, që varej pors i çafka
dhe arbri pallë-ngjeshur, kur tokat i lëroi,
me plisat delnin bashkë kokalla edhe **kafka**.

Me gjak vaditesh gruri, po hekur hante burri,
me vdekjen matesh trimi dhe lindte prapë jeta
pran' lisit plak filizi pat mbirë si qëkuri,
ju male mbetët prapë: flamuj edhe trumbeta!...

IV

Bajraku gjysmë-hënë valoi me urgji,
kalat' u bënë burgje, me vrer e gjak u lyen,
minaret, kumbanorët gjëmuar përsëri,
parajsën me atdheun asqetët s'e shkëmbyen.

Po shqipet te ju, male, folenë prapë ngritën
dhe përsëri ju mbetët kështjella si qëmoti,
këmbanat kot gjëmuar, muezinët kot thërritën,
se kënga e mëmëdheut u bë kushtrim baroti.

* * *

*«O ju male me dëborë
pse s'qani hallet e mia!»*

V

Male, varganë malesh, me harqe dhe me maja,
ju shoh gjithmon' krënarë, me bor' e gjelbërime,
me kodra bukuroshe, me hone dhe me pllaja,
me pyje, me liqene, me shpella dhe burime.

Të thinjur ju qëndroni, me kokën drejt nga qielli,
ndën tokë dhe ndën det ju eshtrat keni shtritur,
në gji dhe majë çukash ju ndrin përherë dielli,
po gjurmat e stërllashta askush s'i ka cfilitur! .

Veç «përënditë» s'duken me gjith ato stolira,
kur «endeshin» lajthishtes me fillade dhe burime,

as robërit e ngratë të fishkur nga mÿnxyra
që faleshin e rronin plot lutje dhe bekime.

Po «divat», «shtojzavallet», «kuçedrat dhjetë krerë»,
«e bukura e dheut» e pse tani nuk janë?
«Peritë» dhe «dragonjtë», «magjirat» për të mjerë,
e pse te ju, o male, as gjurma nuk na lanë?

Dikur në gjirin tuaj dëgjoheshin sëpata,
bërtimat e gjahtarve, sorkadhet kur i vranë,
dhe fyelli në stanarët, që ngritën me lojfata
vathën për bagëtinë, gardhore dhe tëbanë!

Male, varganë malesh, ku s'ecte dot as mushka,
me kulla dhe kështjella, përreth kasolle plot,
te ju për shumë vite kërciti vetëm pushka
për gjakun e hakmarrjes, që fali vrer e lot.

Po trimat te ju, male, më vonë trimëruan
për mëmëdhenë jetën sa shpejt e bënë fli,
armiqtë llahtarisën, me radh' u shpartalluan,
prandaj në shekuj mbetët krenarë si tani!

Ju male prapë pritët shqiponjën krahlëshuar
dhe nënën shami-zezë, gji-shterur të uritur,

kur mblidhte ca lëpjeta, me shkarpat e ngarkuar,
ndaj ratë në mendime dhe patët uluritur!..

* * *

*«Në male të Shqipërisë
gjëmon klithma e djalërisë!»*

IV

Male, varganë malesh, të mvrejtur, të menduar,
një hije ju mbulonte, rrënkimet kur dëgjonit,
po krenaria juaj ngushllonte të mjeruar
e tok me ta një Prijës përditë ju kërkonit... .

Me melekuqe, male, gjith leckanjarët rritët,
megjithse në kasolle dëgjohej kolla e thatë,
askurrë nuk u krrusën, rrufetë bashkë pritët,
se ishin pjella juaj si burrat edhe gratë... .

Krahrorin e shqiptarit e bëtë ju si shkëmb,
si shkëmbi që pas shqotës e mori prap shkëlqimin,
prandaj dy herë rob shqiptari nuk u trëmb
nga plagët që kish marrë në luftë me mjerimin.